

Simek Valéria

Szemezgettünk

Szemed tüzén átvillant rajtam
ez a nyár. A nap mosolyának
fürtjeit szemezgettük a késő
őszi hóesésben. Mások nélküli
időt akartam veled, átírni egy
vég nélküli történetet.
Talán csak egy füstölgő gyertya
voltam... Talán télbe hajló őszi
táj... A szűz hóba rímet rajzoltam.
Egy öreg kalap állt fejedem hetykén.
Emlékszel a csőszre? – kérdezted.
Kunyhója előtt füstölgő szegénység
pernyéje szállt. Varjakkal károgott
az ősz körülötte. S a szélben zörögve
jártak az elszálló kukoricalevelek.
Elfáradtunk, a hűvös út megállt
velünk, majd tovább futott az
estében.

Visszafutnék

Ebben az emberarcú estében
visszafutnék hozzád, de indulni,
maradni sem tudok. Rád bízhattam
magam. Töredék lettem.
Köldökszinórom az emlékezés.
Magamra eszmélek. Uram,
amit nekem teremtettél,
el is vetted tőlem.

Késő

A szó morzsa a szádból,
le hull, mint a fürtről a
szőlőszem. Menekülnöd
kellene, de minden pillanat
késő. Képtelen vagy ellobbanni.
Nézed a hegyek mögül előkúszó,
gyűrődő felhőket. A csend
átölel, körbevesz, itt van
veled megbízhatóan.

Érintéssel

Érintéssel, simogatással társalogsz,
ezen a nyelven érteted meg
figyelmed, gondoskodásod.
Elcsuklik hangod, hol meztelenül,
pőrén állsz. Átizzadt lepedődre
zuhan a fény. Azt hiszed az
időd te szabad át, mint szabó a
szövetet.

Templom

Kinézek az ablakon, a
templom sisakjára dől a
fény. Hallom a csernyei
harangok szavát. Élőket
hívnak, holtakat elsiratnak.
A fák zöld fodraikkal ölelik,
boldogan szárnyal a lelkem.
Hűséggel őröködik életem
felett.

Hunyd le szemed

Míg a fa alatt pihensz,
én megnövök. Hunyd le
szemed védett egem alatt.
Ujjbeggyel tapintom
néma kiáltásra nyíló szád.
Az éj csendjével takargatlak,
gyümölcsfáid suttognak feletted.

Csernik Attila: Gömbversek, vegyes technika, papír, letraset, 70-es évek